

תקנות מנחם

גליון מס'
302

יו"ל ערב שבת פרשת לך לך
י' חשוון ה'תשע"ג

ה' תהא שנת גאולת עליון! -
שנת תבוא עלינו גאולה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אדי"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ ה'מורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

"אדם העליון"⁴, כי הטומאה חפצה לשלוט דווקא במקום שקשור עם
הקדושה והאדם - "אתם קרויים אדם"⁵ ולכן גוי שנוגע במאכלים הגם שלא
נטל ידיים אחרי השינה אינו מטמא כמבואר בשו"ע או"ח⁶, כי שם לא
מתאווה הטומאה לשרות רק ביהודי לאחר השינה במקום הקדושה
שנסתלקה מתאווה לקבל יניקה [ואולי לכן הטומאה באה לעולם ע"י
אכילת אדם הראשון מקדושה נעלית ביותר עץ הדעת מגן עדן].

הכשר משקים

ג. התנאי השני שהמאכל מקבל טומאה אומר הרמב"ם (בהמשך ההלכה
הראשונה) שצריך להיות מוכשר תחילה ע"י א' מז' המשקים, וההוראה
הרוחנית בזה, אומר כ"ק אדי"ש מה"מ (בהמשך השיחה הני"ל) שכ"ל הטעם
הרוחני מדוע רק מאכל אדם מקבל טמאה, מכיוון ששייך לעבודת האדם,
אתם קרויים אדם, ושייך לעבודה לאדם העליון היינו ענייני הקדושה ותורה
ומצוות, שם רוצה ומתאווה הטומאה לשרות ולקבל יניקה, ולכן דווקא
צריך שיתלחלח תחילה בא' מז' המשקים כי טבע המשקים א' לרדת
ממקום גבוה למקום נמוך, ב' המשקים, השתיה מפזרים האוכל, ג' טבע
הלחות לדבק ולחבר דברים.

ולכן עניינים הני"ל מורים על ריבוי והתפשטות והשפעת הקדושה
לנמוכים ולחבר עוד דברים לקדושה, ולכן שם רוצה הטומאה לשרות
במקום ריבוי הקדושה.

ועניין זה מתאים לזמן שנמצאים בו, אחרי החגים סיום חודש תשרי
והתחלת חודש חשוון, הזמן שמתחילים עבודת ההשפעה לעולם, ו"יעקב
הלך לדרכו", ושם צריכים לשמור ולהזהר מדביקות ויניקות הטומאה.

שלילת השכרות!

ד. ועניין טומאת המשקין, שעל כך גם מדובר בהלכות אלו, וגם כתב
הרמב"ם בכתרת ההקדמה לפני ההלכות, אפשר לקשר עם פרשת נח:

בשיעור החת"ת של יום זה, ד' דפרשת נח, בו סיימו את הלכות טומאת
אוכלין, מדובר על דבר יציאת נח מן התיבה. ואח"כ בחת"ת של יום השישי
מדובר שמיד ביציאתו מן התיבה ו"יחל נח איש האדם ויטע כרם"⁷
ובפסוקים הבאים מדובר ע"ד ששתה מן היין וישכר, והיו הדברים

⁴ ראה יחזקאל א, כו.

⁵ יבמת סא, רע,א.

⁶ שו"ע אדמוה"ז או"ח מהד"ב ס"ד ס"ב.

⁷ נח ט-כ.

ספר טהרה ג'

מחזור ל"א (ר"ת "לכתחילה - אריבער")! שנה כ"ט (ר"ת "כל טוב")!

יום ד' פרשת נח ב' דר"ח א' חשוון ה' תהי' שנת גאולת עליון! - שנת תבוא
עלינו גאולה!

סיום הלכות טומאת אוכלין התחלת הלכות כלים

אכילת עץ הדעת

א. התחילו את הלכות טומאת אוכלין בערש"ק פרשת בראשית
ומסיימים ביום ד' פרשת נח, ואפשר לראות קשר לשתי הפרשיות:

החטא הראשון והעיקרי בעולם, שהביא את כל הרע והטומאה לעולם,
הוא חטא "עץ הדעת" שבפרשת בראשית, שמאז נהי' בעולם תערובת טוב
ורע, וכן ענייני הטומאה, עד שיתבטלו כל התוצאות מחטא זה, ותבוא
טהרה מושלמת ושלמה לכל העולם, בביאת מלך המשיח והגאולה
השלמה, כמו שנאמר¹ "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ". וחטא זה הי'
ע"י אכילה פסולה, בעבירה שהביאה הטומאה לעולם, ואפשרה את עניין
טומאת האוכלין, כי היא גרמה לקליפה שבעולם, שגורמת לטומאת
האוכלים והמשקים, שע"כ מדובר בהלכות אלו.

שזוהי המשמעות הרוחנית של השם "טומאת אוכלין", כמו כל ספר
טהרה, הטומאה הרוחנית באוכלין וע"י האוכלין. כי כל טומאה הלכתית,
מורה גם על הטומאה הרוחנית בעבודת ה', שכל זה התחיל ונגרם ע"י חטא
האכילה מעץ הדעת.

מאכל אדם

ב. אפשר לקשר זאת עם שיחת אדי"ש² ע"ד הלכות טומאת אוכלין,
שנטמאים דווקא אם זה "אוכל המיוחד למאכל אדם"³ שזה גם קשור עם

* ובחסידות מבואר ע"פ קבלה ש"טוב" בשורוק (מלאפום) נעלה מ"טוב" (בחולם), ש"טוב" (בחולם)
הוא דרגת יסוד ז"א ו"טוב" (בשורוק) - דרגת חסד דעתיק יומין פנימיות הכתר, חסד עילאה, וכמ"ש
ה"צמח צדק" ב"אור התורה" (דברים דף מ"ט נרמז): "מה טובך", או "בטובו מחדש" על הפסוקים:
"מה רב טובך (תהלים לא, ב), וכן "טוב טעם דעת למדני" (תהלים קי"ט, סו) וכן על מה שאומרים
בברכת "יוצר אור" ו"בטובו מחדש": ש"טוב" (בחולם) הוא הטוב הנגלה דטוב (גוט), וטוב (בשורוק) או
מלואפם) - "התוכיות הנבחרת מהטוב (בל"א) דאס בעסט", תכלית הטוב-חסד עילאה. כן תהי' לנו!

¹ זכריה יג, ב.

² ש"פ ושלח תשמ"ה בלקו"ש חכ"ז פ' שמיני - ג' עמ' 74.

³ ה"ל טומאת אוכלין.

והתוצאות הבלתי רצויות שנגרמו ע"י זה. שאפשר לומר שזהו רמז ומורה על טומאת המשקין, העניינים הבלתי רצויים שנגרמו ע"י שתיית משק המשכר.

משקה מג' קליפות הטמאות! מנתק מה"קליאמקע!"

ה. ענין זה יש לו משמעות חמורה ומיוחדת בדורנו, שאד"ש גזר ואסר על שתיית המשקה ועל השכרות, ואמר⁸ שהמשקה הוא "ג' קליפות הטמאות לגמרי", ו"אינני רוצה שיכורים בתומכי תמימים!"⁹ ומי שלקח "משקה" ועבר על הגזירה התנתק "מהקליאמקע" (הידיית והאחיזה בדלתו של הרבי), ו"אינו יכול יותר ללכת שליחות שלי" (לדוגמא הרבי אוסר עליו ללכת ל"יתהלכה", ולדאבוננו בזמננו רואים בעינינו את התוצאות החמורות והשליטיות והקטלניות שנגרמות ע"י שתיית ה"משקה").

וכמו בכל ספר טהרה, העיקר הטהרה מהטומאה והתיקון על דרך זה, בענייננו גם דברים אלו וחומרת האיסור של שלילת שתיית משקה, המטרה היא שיפור המצב והתיקון, שמכאן ולהבא אף אחד לא יעבור על הגזירה, ואז נהיה מחוברים לשורשינו, לכבוד קדושת אד"ש מה"מ, וכדלקמן ההוראה בזה מהלכות טומאת אוכלין.

חיבור בשורש קטן!

ו. בפרק ב' דהלכות טומאת אוכלין כותב הרמב"ם עוד תנאי בג' איך מאכל הגדל מן הקרקע מקבל טומאה, וז"ל: כל האוכלין הגדל מן הקרקע - אינם מקבלין טומאה עד שיעקרו, אבל כל זמן שהם מחוברים אפילו בשורש קטן שיכולים לחיות ממנו - אינם מקבלים טומאה."

היינו שאוכל שהוא מגידולי קרקע אינו מוכשר לקבל טומאה עד שיעקר לגמרי מן הקרקע, אבל אם הוא מחובר עדיין אפילו בשורש קטן, אינו יכול לקבל טומאה, ואומר אד"ש בשיחה הנ"ל שכל ההלכות שבתורה הן לא רק הוראות מה לעשות או לא לעשות, אלא הם גם הוראות רוחניות בעבודת ה', ובאהבה ויראת ה', כי הרי "תורה" הוא מלשון הוראה, גם בעבודת רוחניות [והמקור לזה מש"כ הרמב"ם בסיום הלכות תמורה וספר הקרבנות, וז"ל¹⁰ "ורוב דיני התורה אינן אלא עצות מרחוק מגדול העצה לתקן הדעות ולישר כל המעשים", היינו שדיני התורה לא רק אלה שהם הוראות בעבודת ה', אלא גם ההלכות הנראות רק כמעשה בפועל, הן הוראות רוחניות בעבודת ה'. והראיה לזה הוא מש"כ בפרשת ואתחנן¹¹: "ויצונו הוי' לעשות את כל החוקים האלה ליראה את הוי' אלוקינו וגוי', היינו שכל חוקי התורה לא רק המצוות התלויות באהבת ה' ובראת ועבודת ה', אלא גם החוקים המורים ליהודי את המותר והאסור הן הוראות רוחניות ליראה את ה' לטוב לנו כל הימים לחיותנו כהיום הזה".

וההוראה הרוחנית בעבודת ה' מדין זה שהיהודי יכול לטעון, שהיות שנמצאים בעולם הזה מלא קליפות וסטרא אחרא והרשעים גוברים בו, והקליפה והטומאה רוצה לשרות ולקבל ניקה דווקא במקום שיש קדושה ותוספת השפעה לזקוקים לקירוב ושם הטומאה רוצה להיתפס, ע"כ אומרים ליהודי שאם מחובר לשורשו אפילו בשורש קטן שאפשר לחיות ממנו, היינו שמחובר לפנימיות נשמתו (בחנית ה"יחידה" שבנפש) ולפנימיות התורה, הקשורה לפנימיות אלוקות ואז לא רק שאינו טמא, אלא אין לו את האפשרות ולא מוכשר בכלל לקבל טומאה.

צא מן התיבה! ויעקב הלך לדרכו!

ז. ענין זה יש לו קשר מיוחד לפרשת נח ובפרט לרביעי של פרשת נח, ששם לומדים על ציווי ה' לנח לצאת מהתיבה ולפעול בעולם כנאמר¹²: "צא מן התיבה אתה וגוי' היצא איתך ושרצו בארץ ופרו ורבו על הארץ". ואח"כ נאמר¹³ "ויבן נח מזבח לה' וגוי' וירח ה' את ריח הניחוח וגוי' וגם עכשיו אנו נמצאים בימים אחרי חגי תשרי ובתחילת חודש חשוון, בר"ח שהוא זמן ד"ויעקב הלך לדרכו"¹⁴ שיוצאים לעולם בשליחות להשפיע ולהביא את דבר ה' לכל פינות העולם ונוסעים מ"בית משיח" - 770 להביא את אור החסידות והשפעת כ"ק אד"ש מה"מ בכל מקום ומקום, ועל כן צריכים להיזהר שלא נקבל טומאה, והעצה לזה שמחוברים לשורשינו כ"ק אד"ש מה"מ, ובחיבור והתקשרות פנימית, ואז לא רק אין מקבלים טומאה, אלא אדרבה יש כוחות להשפיע קדושה וטהרה בעולם ועד התכלית ושלימות הקדושה וידיעת ה' לכל העולם בקצוי תבל התגלות מה"מ שיקויים הייעוד: "ומלאה הארץ דעה את הוי' כמים לים מכסים"¹⁵ מ"י ד מ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר בין ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך

על סיום ה' טומאת אוכלין

א. הטומאה לעולם באה בגלל האכילה מעץ הדעת.

ב. ע"י מאכל אדם הראשון באה הטומאה.

ג. הטומאה באה ושורה דווקא במקום קדושת אדם העליון.

ד. ע"י הכשר המשקים מגדילים השפעת הקדושה.

ה. בפרשת נח - וישכר - טומאת המשקין.

ו. בזמן צא מן התיבה - ויעקב הלך לדרכו - נוהרים ונשמרים מן הטומאה ע"י החיבור בשורש קטן לפנימיות הנשמה, ולאד"ש מה"מ.

* * *

בעז"ה יום ו' עש"ק פרשת לך - לך י' חשוון ה' תהי' שנת גאולת עליון - שנת תבוא עלינו גאולה!

סיום הלכות כלים והתחלת הלכות מקוואות

עשיית כלים לאלוקות!

א. התוכן של הלכות כלים, ללמדנו מה נחשב לכלי שלם ומושלם [שרק אז יכול לקבל טומאה, ונוהרים שלא יטמא], ובעבודת ה' [כנ"ל בסיום הקודם שכל הלכה ברמב"ם היא גם הוראה בעבודתו הרוחנית של היהודי לה'], אומר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות, שהיהודים עושים מהעולם כלים לה' ולא לאלוקות.

¹² נח ח, טז-יז.

¹³ פסוק כ' - כ"א.

¹⁴ ויצא לב-ב'.

¹⁵ ישעי' יא, טו.

⁸ שיחת התועדות יום ב' דחג השבועות ה'תשכ"ח.

⁹ יום א' למחרת שבת בראשית ה'תשכ"ט, לאחר תפילת המנחה.

¹⁰ ה' תמורה פ"ד הי"ג.

¹¹ ואתחנן וי- כ"ד.

וכל זה התחיל מהציווי בתחילת פרשתנו²⁶: **"לך לך מארצך וגו'",** היינו שעניינים שהפעולה לעשיית העולם לכלים לאלוקות צריך להיות באופן של **"הליכה"** והתקדמות **"מחיל אל חיל"**²⁷ - **לך לך** כפול שמשמעות כפל היא בלי סוף ובלי גבול, כמבואר בחסידות²⁸ עה"פ הלך ונסוע הנגבה היינו שהלך והתקדם במידת האהבה. [כי נגב הוא בדרום בתימן ובימין (לעומת **"קדים"** - מזרח)] היינו שהלך והתעלה במידת **האהבה**, ולהאחיב את ה' ושם שמים בעולם. ועד למשמעות **השיא** של כפל ובלי גבול אמיתי - הגאולה השלימה! וביאת משיח!

וזהו **"ויטע אש"ל"** - שנטע ויסד מקום, מלון ופרדס לעוברים ושבים ולאורחים,

שעי"ז קירבם לה' יותר ויותר, והקריא שם ה' בפי הבריות. וזהו התפקיד של כל בית חב"ד [כפי שיתבאר בגליון הבא בעז"ה].

חשון - ויעקב הלך לדרכו!

ג. וכל זה מתאים גם עם זה שלמדו הלכות אלו בתחילת חודש חשון והתחילו **בראש חודש חשון**, הזמן ד"ויעקב הלך לדרכו", שיוצאים מהחגים ומחודש תשרי, ומחצרות קדשינו **"בית משיח"** הד' אמות של כ"ק הרבי שליט"א מלך המשיח לפעול בעולם ולעשות מכל ענייניו **כלים** לאלוקות שכל מקום בעולם יהי **"בית חב"ד"** (ובפרט **ש"ויטע אש"ל"** (הכתוב בפר' וירא) אומר אדי"ש מה"מ בגימטריא **"בית חב"ד"** או **"בתי חב"ד"** כפי שנכתב ע"כ בפירוט בגליון הבא בעז"ה) ו**"בית משיח"** לגלות ולהביא המשיח והגאולה לכל העולם ממש, (ובפרט **ש"חשון"** - גימטריא **משיח** - כמש"נ²⁹ ועושה חסד למשיחו), ע"י גילוי האלוקות בעולם **"כמים** לים מכסים", מי"ד ממ"ש נאו!

כלי העולם בטלים לאלוקות!

ד. כ"ק אדי"ש מה"מ אומר בשיחה בקשר למשמעות הלכות כלים³⁰ שמורה שעושים מהעולם **"כלים"** לאלוקות, ואומר אדי"ש³¹ שכמו בדין של **כלי** בדין הוצאה בשבת³² שהכלי בטל למה שבתוכו, וגם אם הכלי שלם ואם מוציאים אותו בשבת חייבים, אבל אם יש בו אוכלין פחות מכשיעור אין חייב על ההוצאה גם של הכלי, כי הכלי בטל לתוכו, וכך גם כלי העולם בטלים וטפלים לאלוקות שבהם שהיא **העיקר**.

ההליכה לגאולה!

ה. ואפשר לומר על דרך הצחות והרמז: **"כלים"** - גימטריא **"לך - לך"**, היינו שפרשת לך-לך מבטאת את ההתחלה של עשיית כל העולם כלים לאלוקות.

והרי פרשת לך-לך היא ההליכה והכניסה הראשונה של היהודי הראשון לארץ ישראל, שזו הכנה ופועלת את הכניסה האחרונה של כל עם ישראל לארץ ישראל בגאולה השלימה ע"י מלך המשיח שמקבץ את כל נדחי ישראל, שאז כל העולם וענייניו יהיו כלים לאלוקות, מי"ד ממ"ש נאו!

שזהו התוכן של פרשיות נח ולך לך, שהרי התחילו את הלכות אלו ביום ד' דפרשת נח, ומסיימים **בערש"ק** פרשת **לך לך**, שתוכנם הוא ע"ד שנח ואברהם הביאו לגילוי האלוקות לכל המקומות בעולם, ועשו מהם **"כלים"** לאלוקות;

התחילו ההלכות ביום ד' בפרשת נח, בו נאמר בשיעור החת"ת של יום זה ע"ד יציאת נח מן התיבה ע"פ הציווי של ה' **"צא מן התיבה"**, שיצא והתחיל לפעול בעולם, ולהביא הקדושה והאלוקות, ע"י הקרבת הקרבנות ושאר המצוות שעשה נח ובניו.

הלך ונסוע!

ב. סיום הלכות כלים בפרשת **לך לך**, בה מדובר איך שאברהם אבינו הביא את האלוקות לעולם, שעשה מכל ענייני העולם **"כלים"** לאלוקות וגילוי הקדושה, וכן קירב את אנשי דורו לאמונת ועבודת ה' ולקדושה. וזה מה שכתוב בתחילת הפרשה¹⁶: **"ואת הנפש אשר עשו בחרן"**, ואומר על זה רש"י¹⁷: **"שהכניסם תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים וכו"**, כפי שמתאר הרמב"ם בתחילת ה' עבודה זרה איך שהי' אברהם מהלך ממקום למקום, וקירב אלפים ורבבות. [ויש לומר גם על דרך המבואר בחסידות¹⁸ על מאמר חז"ל¹⁹ **"לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתסופו עליהם גרים"**, שהכוונה גם לניצוצות הקדושה, שהעלו את ענייני העולם לאלוקות, כי הרי בפועל לא היו במשך ההיסטוריה כל כך הרבה אנשים גרים], ואברהם אבינו גייר את ענייני העולם וניצוצות הקדושה ועשה אותם **"כלים"** לאלוקות, שזהו תוכן והמשך העניינים בפרשת לך לך.

וכפי המבואר בחסידות בקשר **"לארץ כנען"**, שמשמעות המילה **"כנען"** מלשון מסחר, שכמו במסחר וקנין מעבירים את הדברים מרשות לרשות, כך גם מעלים את ארץ ישראל מרשות הגויים ומעבירים לרשות הקדושה, וע"י כך מעלים הניצוצות, עד שכל ארץ ישראל היא ארץ הקודש שנעשית כלי לאלוקות לירושלים ולבית המקדש.

ובזה **הלך** אברהם והתקדם והוסיף במסעותיו, כמ"ש כמה וכמה פסוקים בזה, כמש"נ²⁰: **"ויסע אברם הלך ונסוע הנגבה"**, ואח"כ נאמר²¹: **"וילך למסעיו מנגב ועד בית א-ל ובפסוקים הבאים"**²²: **"קום התהלך בארץ לארכה ולרבה וגו' היינו שאברהם הלך כל הזמן והתקדם במסעותיו לקרב עצמו והנפשות והעולם שיהיו **"כלים"** לאלוקות.**

וכתוב בפסוקים אלה כמה פעמים²³: **"ויבן שם מזבח לה' ויקרא בשם ה'",** וחז"ל אומרים²⁴: **"אל תקרא ויקרא אלא ויקריא"** שהקריא אברהם את שם ה' בפי באי העולם, ומביא רש"י על מה שכתוב בפרשת וירא²⁵ **"ויטע אשל בבאר שבע, ויקרא שם בשם הוי' א-ל-עולם"**, שע"י שאברהם נתן לעוברים ושבים לאכול ולשתות ע"י **האשל** נקרא שם הקב"ה אלוקה בכל העולם, שאחר שאוכלים ושותים אמר להם ברכו למי שאכלתם משלו וכו'. ומפרשים שלא נאמר א-ל העולם אלא א-ל-עולם היינו שהעולם מיוחד ומאוחד עם הקב"ה.

¹⁶ לך יב-ה.

¹⁷ תנחומא לך יב - ב"ר לט - יד סנהדרין צ"ט - ב, ע"ז ט, א.

¹⁸ תו"א בראשית ו,א. ריש פרשתנו. אוה"ת פרשתנו פ, א (ע"ש) לקו"ש ח"ד ע' 1094, ח"ה ע' 62.

¹⁹ פסחים פז, ב.

²⁰ פסוק ט'.

²¹ לך יג - ג.

²² פסוק י"ז.

²³ לך יב, ז-ח וכמ"פ בפרשה.

²⁴ סוטה י, א-ב.

²⁵ וירא כא, ג.

²⁶ לך יב, א.

²⁷ תהילים פד, ח.

²⁸ תו"א יתרו סו, ד.

²⁹ ש"ב כב, ג.

³⁰ ספ"ה"ש היתשמי"ט ש"פ ואתחנן נחמו ע' 625.

³¹ בשיחה שם הע' 58

³² ר"מ הל' שבת ספ"ח.

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר בין ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך

על סיום הל' כלים

א. עשיית ענייני העולם כלים לאלוקות, בפרשת נח "צא מן התיבה" ובפרשת לך-לך "הלך ונסוע".

ב. ויקרא אברהם בשם ה' - ויקרא - קירוב באי העולם.

ג. בתחילת חשון - ויעקב הלך לדרכו - לקרב העולם ולעשות "בית חב"ד ו"בית-משיח".

ד. ההליכה לגאולה.

בקשר לשכרות נח וטומאת אוכלין

"אינני רוצה שיכורים ב"תומכי תמימים"!"

א. כשהייתי בשנת ה"קבוצה" בשבת בראשית היתשכ"ט בהתוועדות התיר הרבי את ה"גזירה" על "משקה", ואמר שיביאו יותר ויותר ועל חשבון זה "שתו" ה"חברה" אחרי ההתוועדות עד מוצאי שבת, ואח"כ כל הלילה עד הבוקר.

ביום ראשון אחה"צ אחרי תפילת מנחה (עד שנת תשמ"ח התפלל אד"ש בזאל למעלה), יצאו מזכיר אד"ש הרב חמ"א ע"ה חודקוב, ומנהל הישיבה הרב דוד ע"ה רסקין מ"גן עדן התחתון" (אם היו בחדרו של אד"ש לא ידוע) ועמדו במרכז הזאל למעלה ע"י הבימה, וספרו שכ"ק אד"ש מה"מ דיבר איתם בחריפות גדולה נגד שתיית "משקה" ועבירה על ה"גזירה", וחזרו שהרבי אמר להם מילה חריפה בזה"ל: "איך וויל נישט קיין שיכורים אין 'תומכי תמימים'!" (= אינני רוצה שיכורים ב"תומכי תמימים"!).

"תהלוכה" - שליחות שלי!

ב. ובערב חג השבועות לפני"ז בשנת היתשכ"ח כשהיינו בתחילת ה"קבוצה", (אז היו ה"קבוצות" מפסח עד פסח) הורה הרבי שכל מי שלקח "משקה" ועבר על ה"גזירה" לא יוכל ללכת "לשליחות שלי", ל"מבצע תפילין" חייב ללכת (מ"מלחמת ששת הימים" באייר תשכ"ז עד סיון היתשל"ד לא היו ה"מבצעים" האחרים רק "מבצע תפילין") כי ע"פ שולחן ערוך צריכים ללכת ל"מבצע תפילין" (אולי בגלל דין "ערבות" ו"הוכח תוכיח את עמיתך", זה חיוב ע"פ תורה) אבל "שליחות שלי", כמו ללכת ל"תהלוכה" לבתי הכנסת ביום טוב, אומר הרבי שבשום אופן לא מרשה ללכת למי ששתה ועבר על הגזירה.

אבן הבוחן!

ג. ובהתוועדות יום ב' דחג השבועות היו ביטויים חריפים של הרבי על לקיחת "משקה" יותר מהשיעור ועבירה על ה"גזירה", (אמר: שבדורנו טיפה אי יכולה לפעול מה שבדורות הקודמים היו צריכים הרבה)

ואמר: ש"משקה" הוא מ"ג קליפות הטמאות לגמרי" והרבי הקודם אמר: ש"משקה הוא דבר המאוס".

ואמר ששתיית משקה הוא "אבן הבוחן" אם אחוזה ב"קליאמקע"!. אמר באידיש בזה"ל: "און סקען גאר זיין אז דא איז "אבן הבוחן" אייב מ"האלט זיך אין "קליאמקע", "און גענוג שוין רעדן וועגן דעם" (= וכבר

מספיק לדבר ע"ז) און אן "פשעטלאך", און "חכמה'לעך"! (ובלי פשעטלאך ו"התחכמויות"!).

ה"תיקון" - להשפיע שישמרו הגזירה

ד. א' המשפיעים כתב פעם לרבי שעבר על "גזירת המשקה" ומבקש מהרבי "תיקון" (שמעתי ממשפיעים מבוגרים שהיו כאן בזמן הגזירה בשנת תשכ"ג שזה טעות ה"שמועות, שלמשפיעים מותר לקחת יותר מהשיעור, ובפעול הרבי לא התיר גם למשפיעים) ולבקשת ה"תיקון" ענה אד"ש בזה"ל: "מה אעשה שכבר עזב את ה"קליאמקע"...

ואח"כ הוא התחנן על נפשו, והרבי נעתר לתת לו "תיקון", שישפיע על אחרים לא לקחת משקה ולא לעבור על הגזירה".

גיל 40

ה. בשיחת ש"פ שמיני היתשכ"ג אז עשה הרבי את ה"גזירה", ע"פ הפסוק בפרשה "יין ושכר אל תשת", אמר אד"ש שעד גיל ארבעים הוא אוסר ואחרי ארבעים מבקש שימעיטו [ואולי זה כמו עישון סיגריות שעד גיל עשרים הרבי אסר, ואחרי 20 ביקש, ואצלנו בקשה היא לא פחות מהוראה וציווי ויתכן שאלה שהיו אז למעלה מגיל 20 לא רצה הרבי לבוא אליהם בפקודה רק בבקשה שימעיטו אבל אלה שהיו פחות מ-20 חל עליהם האיסור שלא יורד עד היום].

"בהגבלות הידועות"

ו. כשהמשפיע הרה"ת יצחק שיחי שפרינגער התחיל לעבוד בישיבה ושאל את כ"ק אד"ש מה"מ איך להתוועד עם התמימים ענה לו אד"ש: "בהגבלות הידועות" ועל השאלה על מה לדבר עם התלמידים ענה אד"ש: "לכל לראש על שמירת הסדרים ולימוד נגלה וחסידות".

פנים חדשות!

פעם בשיחה בהתוועדות אמר אד"ש שמה שאנו הולכים ביום-טוב לתהלוכה לשמח יהודים בבתי כנסת בשכונות אחרות, אין הכוונה שאנו נעלים מהם ומשמחים אותם, אלא היות וע"פ הלכה "פנים חדשות" מביאים שמחה, כפי שרואים בדין "שבע ברכות" שמתו אפשר לעשות עוד פעם "שבע ברכות" רק אם יש "פנים חדשות" שלא היו קודם ב"שבע ברכות", וזו הוכחה ש"פנים חדשות" מביאים שמחה חדשה.

ולכן הולכים לשכונות אחרות שעיי"כ אנו "פנים חדשות" ומביאים ומוסיפים שמחה.

לעילוי נשמת

הרה"ת שמעון הכהן ב"ר יהודה ע"ה

נפטר ליל יום הכיפורים ה'תשע"ג

יה"ר שיהי מליץ יושר עבור כל בני משפחתו שיחיו להצלחה בכ ענייניהם בגשמיות וברוחניות מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה ונחת יהודי חסידותי מכל יו"ח

ויקויים הקיצו ורננו שוכני עפר והוא בתוכם ולקבלת פני משיח צדקנו והגאולה השלימה מ"ד ממ"ש, נאו

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!